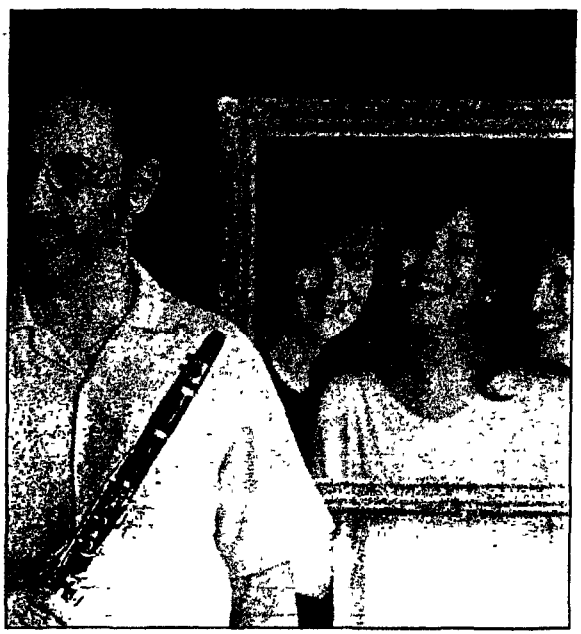
ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Τρεις Αδελφές»

Η σημειολογία της επιβλητικής εικόνας. Η ακινησία ενός φωτογραφικού στιγμιότυπου. Η αίσθηση της τσεχωφικής νοσταλγίας μέσ' από ευδιάκριτες ερμηνείες

Στις «Τρεις Αδελφές» ο Τσέχωφ γράφει μια πραγματεία για την ίδια τη ζωή. Μικρές λύπες, χαρές, γενέθλια, έρωτες, νοσταλγία, ελπίδες, όνειρα, ματαιώσεις και ύστερα πάλι το φθινόπωρο, η ακινησία, οι μνήμες, οι αναπολήσεις ως φωτογραφικά στιγμιότυπα που φυλάκισαν στιγμές περασμένες. Ο,τι μένει στα χρόνια που έρχονται. Ανθρωποι που διαγράφουν την πορεία τους κάπου στο άπειρο του χρόνου, εδώ, εκεί, παντού. Υστερα έρχονται άλλοι και άλλοι...

Ο Τσέχωφ εδώ έχει φιλοτεχνήσει τον πίνακα της ζωής μεσ' από τον σφύζοντα παλμό της νοσταλγίας, των σιωπών, των ελπίδων, παρατεταγμένων στο μέλλον. Η απόδοση του Μάριου Πλωρίτη χαρίζει στο έργο μια γλώσσα ζεστή, ποιητική, ουσιώδη και αποκαλυπτική στη διαγραφή των χαρακτήρων και των διαπροσωπικών σχέσεων.

Ο Νικήτα Μιλιβόγιεβιτς σκηνοθετεί με βάση την επιβλητική εικόνα και τα έντονα χρώματα, σχολιάζοντας, εκ του αντιθέτου, το μαύρο – άσπρο της πλήξης και της μελαγχολίας έτσι όπως διαφαίνεται σε εναλλακτικές στιγμές των χαρακτήρων του έργου. Ο σκηνοθέτης ακολουθώντας την τεχνική του φιλμ, σποτάρει σε στιγμιότυπα, μεγεθύνει τις αιτίες, διαθλά την τσεχωφική ειρωνεία σε μία χρονορύθμιση φωτοχυσίας. Το αδιάλειπτο του χρόνου που «παγώνει» ως φωτογραφία και ανακαλείται στη μνήμη σε απρόσκλητες στιγμές.

Αρτια στην εκτέλεση η σκηνογραφία του Γ. Γαβαλά. Καλοδουλεμένα και εμπνευσμένα τα πολύχρωμα κοστούμια της Κλαιρ Μπρέισγουελ. Θαυμάσια η εικόνα με τους μασκαράδες σε αργή κίνηση που καταλήγει σε ταμπλώ. Η σκηνοθετική λεπτομέρεια στην εικόνα, με υφή ποιητικού ρεαλισμού, σχολιάζει το τσεχωφικό υπο-κείμενο θέτοντας ακόμη και τους χαρακτήρες να είναι εκτός σκηνής και να συνομιλούν με άλλους επί σκηνής.

Η παράσταση απαρτίζεται από ένα σύνολο αξιόλογων και καταξιωμένων ηθοποιών. Ο Αγγ. Αντωνόπουλος με το δικό του ξεχωριστό ύφος αναλύει με λεπτομέρεια την προσωπικότητα του Τσεμπουτίκιν. Ο Γιάννης Φέρτης με γρήγορο ρυθμό και άριστη εκφορά του λόγου σκιαγραφεί πληρέστατα τον Βερσίνιν. Η Μάνια Παπαδημητρίου με άψογη τεχνική, εσωτερικότητα, εκφραστικότητα, κέφι και ζωντάνια διατυπώνει εύγλωττα την Ναταλία.

Διαπρέπει στο ρόλο της Ιρίνα η Μαρίνα Ψάλτη ειδικά στο ξέσπασμα της απελπισίας με απόλυτο έλεγχο των ψυχοσωματικών αντιδράσεων, των εκφράσεων και των κινήσεων. Η Κάτια Δανδουλάκη υποδύεται την Μάσα με πειστικότητα. Παίρνει αποστασιοποιητικές διαστάσεις από το ρόλο σχολιάζοντας δημιουργικά τον χαρακτήρα. Ο Στέλιος Μάινας σκιαγραφεί αυθεντικά την παθητικότητα και αδράνεια του Αντρέι. Εξαιρετικός ο Μ. Βακούσης στο ρόλο του Κουλίγκιν. Η Θέμις Μπαζάκα με απόλυτο εσωτερικό έλεγχο και αυτοκυριαρχία, χρωματίζει ευδιάκριτα την Ολγα. Ο Αρης Λεμπεσόπουλος διαγράφει με αναλυτική τεχνική και ακρίβεια τις εξάρσεις του Τούζενμπαχ. Πολύ καλοί οι: Γ. Χαρίσης, Γ. Βελέντζας και Σ. Διακάτου. Μία άρτια παράσταση.